

[Jens Thomsen.]

lingen for de Produkter, vi sælger til Tyskland, og for de Varer, vi køber derfra, og det paavistes her, at de Varer, vi køber, er steget langt mere end dem, vi sælger. Paavisningen fandt Sted for Kul, Jernvarer og Tekstilvarer og dokumenteredes for de enkelte Grupper. Det danske Memorandum herom resulterede i en Henstilling om, at Prisforhøjelserne standse, og at man søgte Prisnedsættelser der, hvor Stigningen har været særlig skarp. Ved de interne Drøftelser om Udarbejdelsen af det danske Pris-Memorandum henviste Høgsbro Holm til, at det, som var det afgørende for Landbruget, ikke saa meget var Prisniveauets Højde som Forholdet mellem Priserne for det, Landbruget havde at sælge, og Priserne for det, Landbruget skulde købe. . . . Den danske Landmands og den tyske Landmands Stilling var derfor vidt forskellig. Den danske maatte købe til det tyske Prisniveau plus Omkostninger for at faa Varen frem og sælge til Priser, der var Forskelsbeløb, Told og Omkostninger, mindre, end hvad den tyske Landmand fik. . . . Var der en Mulighed for gennem Forhandling at opnaa, at vi kunde faa Raavarer, Halvfabrikata og færdige Varer fra Tyskland til billigere Priser end nu, maatte vi være interesserede deri, og Høgsbro Holm mente det derfor rigtigst, at man gjorde et Forsøg herpaa. Ved de Forhandlinger, der derefter fandt Sted, blev en Del af de Synspunkter, man fra dansk Side havde fremhævet, stærkt imødegaaet fra tysk Side.

Det, der for Landbruget under Prisdiskussionen blev af særlig Interesse, var imidlertid, at den tyske Forhandler under denne for første Gang udtalte, at det, der maatte interessere Danmark, maatte være Forholdet mellem Eksport- og Importpriser, og dette Forhold kunde der jo maaske rettes paa, enten paa den Maade, der var omtalt i Memorandumet, eller ved, at de danske Eksportpriser forhøjedes. Der skulde altsaa efter dette være en Mulighed for at opnaa de højere Priser, naar vi om nogle Uger igen skal til at forhandle derom.“

Disse Linier fastslaar med al ønskelig Tydelighed, at min Fremstilling af disse

Forhold er fuldstændig rigtig. Handelsministerens haanende Udtalelser om Erhvervsudvalgets Formand klæder efter min Mening ikke en Minister, og det tyder ikke paa, at Handelsministeren vil fjerne den Mistillid, der findes i Landbruget over for disse Forhold — og det beklager jeg dybt.

Jeg forstaar godt, at Handelsministeren ikke vilde forsvare sin Stilling, da han støttede det Cirkulære, der ad provisorisk Vej ophævede en Lov, der nylig var vedtaget her i Folketinget. Handelsministeren mente, jeg havde fremsat en urigtig Udtalelse mod Landbrugsministeren, og jeg vil derfor gerne spørge Handelsministeren, om han godkender følgende Handlinger af Landbrugsministeren, hvorved han efter min Mening er gaaet imod Landbrugets Interesser. For det første: da Landbrugsministeren tog Pengene af Kødfondens Midler til sociale Formaal for at give gratis Kød til de arbejdsløse? Det var ganske vist lovfæstet dengang, men Handelsministerens Parti stemte Gang paa Gang imod denne Fremgangsmaade. Eller: da han i Modstrid med Dommen i Eksportsagen af Kødfondens Midler betalte Sagførernes Regning for Eksportørerne? Eller da Ministeren lod 1 Mill. Kr. fra Toldkontingentfonden indgaa i en hemmelig Fond, der anvendes til store Middage og filantropiske Formaal? Han nægtede endogsaa her i Folketinget at give Oplysning om Pengenes Anvendelse. Eller: da Landbrugsministeren gennemførte den Praksis, at den fremmede Valuta var Samfundets Ejendom, da den havde en højere Værdi end Vekselskursen, men, da Værdien af den fremmede Valuta blev usikker, var Valutaen Landbrugets Ejendom og ikke Samfundets? Eller: da Landbrugsministeren i Strid med Smørloven tog af Smørfondens Midler for at give Rabatmærker til Smør? Eller: da Landbrugsministeren fik fastsat Maksimalpriser paa Korn og Klid paa den Maade, at Landmanden maa give mere for Affaldsprodukterne, end han faar for Rug og Hvede?

Under normale Forhold er det altid saaledes, at Rug og Hvede koster mere end Affaldsprodukterne, hvorfor denne Fremgangsmaade synes mig meget urimelig. Landbrugsministerens Anskuelse har altid vist sig at være den, at andre maa tjene Penge, blot ikke Landbruget. Ministeren har nu gennem en Aarrække været i Stand